

TWEESTRIJD

James Patterson

Tweestrijd

Vertaling Daphne de Heer

2007

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2007 James Patterson

Copyright Nederlandse vertaling © 2007 Daphne de Heer

Oorspronkelijke titel *Double Cross*

Oorspronkelijke uitgever Little, Brown and Company, New York

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie

Foto auteur

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Thieme Boekentuin

ISBN 978 90 234 2801 5

NUR 305

www.uitgeverijcargo.nl

www.jamespatterson.com

Voor Kyle Craig, de *echte* Kyle Craig,
een van de eerlijkste mensen die er rondloopt,
en een goede vriend.

PROLOOG

Ter ere van jou

EEN

Bij zijn officiële veroordeling voor het plegen van elf moorden in Alexandria, Virginia, werd voormalig FBI-agent en seriemoordenaar Kyle Craig – ook wel Mastermind genoemd – beledigend en neerbuigend toegesproken door rechter Nina Wolff. Zo vatte hij de gerechtelijke berisping althans op; hij trok het zich extreem persoonlijk aan.

‘Meneer Craig, u bent, gemeten naar alle maatstaven mij bekend, het meest verdorven mens dat ooit voor mij in deze rechtszaal verschenen is, en ik heb heel wat verachtelijke personen...’

Craig onderbrak haar. ‘Mag ik mijn hartelijke dank uitspreken, mevrouw de rechter. Ik voel me zeer vereerd met de aardige en ongetwijfeld wijze woorden die u daar zegt. Wie wil er nou niet graag de beste zijn? Gaat u alstublieft verder, het klinkt me als muziek in de oren.’

De rechter knikte rustig en ging toen verder alsof ze niets gehoord had.

‘Als genoegdoening voor deze afschuwelijke moorden en herhaalde marteldaden, veroordeel ik u hierbij tot de doodstraf. Tot deze straf daadwerkelijk wordt uitgevoerd zult u de rest van uw leven in een maximaal beveiligde gevangenis worden opgesloten. Vanaf het moment dat u zich daar bevindt, zal elk menselijk contact u onthouden worden. U zult de zon nooit meer zien. Breng deze man weg, ik hoef hem niet meer te zien.’

‘Wat een prachtig stukje drama,’ riep Kyle naar de rechter toen

hij werd weggeleid. 'Maar zo zal het niet gaan. U hebt zojuist het doodvonnis over uzelf afgeroepen.

Ik zál de zon weer zien, en ik zal u weer zien, mevrouw Wolff. Reken daar maar op. Ik zal Alex Cross weer zien. O, reken maar dat ik Alex Cross weer zal zien. En zijn snoezige gezinnetje. Ik zweer het jullie, ik leg een heilige gelofte af ten overstaan van al deze getuigen, dit zielige zootje sensatiezoekers en nieuwsgangers en al die anderen die me vandaag met hun aanwezigheid vereerd hebben. *Jullie zullen nog van Kyle Craig horen.*

Onder de aanwezige 'sensatiezoekers en nieuwsgangers' bevond zich Alex Cross. Hij luisterde naar de ongetwijfeld loze bedreigingen van zijn vroegere vriend, maar onwillekeurig hoopte hij dat ADX Florence inderdaad zo goed beveiligd was als men beweerde.

TWEE

Exact vier jaar later werd Kyle Craig nog steeds gevangengehouden - of misschien kon je beter zeggen: *langzaam gesmoord* – in de maximaal beveiligde gevangenis in Florence, Colorado, zo'n honderdvijftig kilometer van Denver. Hij had al die tijd de zon niet gezien. Hij had vrijwel geen contact met andere mensen. Zijn woede groeide, woekerde, en dat was een beangstigende gedachte.

Onder zijn medegevangenen bevonden zich de Unabomber, Ted Kaczynski; een van de betrokkenen bij de bomaanslag in Oklahoma City, Terry Nichols, en de Al Qaidaterroristen Richard Reid en Zacarias Moussaoui. Zij hadden de afgelopen tijd ook prima zonder zonnebrand gekund. De gevangenen zaten in een geluiddichte, betonnen cel van twee bij vier. De enige mensen die ze spraken waren hun bewakers en advocaten. Het kluizenaarsbestaan in ADX Florence was weleens omschreven als 'elke dag opnieuw doodgaan'.

Zelfs Kyle moest toegeven dat ontsnappen uit Florence een vrijwel onmogelijke, misschien zelfs een onmogelijke taak was. Sterker nog: geen enkele gevangene was het ooit gelukt, zelfs in de verste verte niet. Evengoed kon je blijven hopen, blijven dromen, blijven piekeren en puzzelen en je fantasie de vrije loop laten. Je kon op z'n minst een klein beetje wraak *voorbereiden*.

Zijn zaak diende momenteel in hoger beroep en zijn advocaat, Mason Wainwright uit Denver, kwam één keer per week

langs. Vandaag was hij er, zoals elke week, stipt om vier uur 's middags.

Mason Wainwright had een opvallende zilvergrijze paardenstaart, afgetrapte zwarte cowboylarzen en een cowboyhoed die hij met een zekere flair op zijn hoofd had gezet. Hij droeg een jasje van geitenleer, een riem van slangenleer en een grote bril met een dik hoornen montuur. Dat alles gaf hem het aanzien van een humorloze country-and-westernzanger, of van een hoogleraar die van country-and-western hield. Het leek nogal merkwaardig juist hem uit te kiezen als advocaat, maar Kyle Craig werd algemeen als briljant beschouwd, dus niemand zette vraagtekens bij zijn keus voor Wainwright.

Craig en de advocaat omhelsden elkaar toen Wainwright binnen kwam. Net als altijd fluisterde Kyle in het oor van zijn advocaat: 'Het is toch niet toegestaan om in deze ruimte video-opnamen te maken? Die regel is toch nog steeds van kracht? Weet u dat zeker, meneer Wainwright?'

'Geen video-opnamen,' zei Wainwright. 'Er geldt een speciale vrijwaring voor het contact tussen een advocaat en zijn cliënt, zelfs in deze afschuwelijke hel. Het spijt me dat ik niet meer voor je kan doen. Ik bied daarvoor mijn oprechte verontschuldigheden aan. Je weet hoe ik over je denk.'

'Ik twijfel geen moment aan je loyaliteit, Mason.'

Na de omhelzing gingen Craig en de advocaat ieder aan één kant van de grijsmetalen tafel zitten die stevig aan de betonnen vloer verankerd zat, net als de stoelen.

Kyle stelde de advocaat vervolgens acht specifieke vragen, altijd dezelfde vragen, bij elk bezoek weer. Hij vuurde ze snel achterelkaar af, en gaf zijn advocaat geen gelegenheid tot antwoorden. Mason hoorde het aan in een respectvol zwijgen.

'De beroemdste trooster van seriemoordenaars, Truman Capote, zei ooit dat hij maar voor twee dingen bang was, en ook alleen maar voor die twee dingen. Dus, welke van deze twee is erger: *verraden* of *verlaten worden*?' Dat was Kyles eerste vraag

en hij ging meteen door naar de volgende.

‘Wat was de eerste gebeurtenis waarbij je jezelf dwong niet te huilen, en hoe oud was je toen?’

En daarna: ‘Vertel mij eens, meneer de raadsheer, hoe lang duurt het gemiddeld voordat een drenkeling het bewustzijn verliest?’

‘Er is iets wat ik me afvraag: vinden de meeste moorden binnen- of buitenshuis plaats?’

‘Waarom vindt men het onacceptabel dat er bij een begrafenis gelachen wordt, maar mag er bij een bruiloft wel gehuild worden?’

‘Kun je het geluid van een klappende hand nog horen wanneer al het vlees van de hand verwijderd is?’

‘Op hoeveel manieren kun je een kat villen, waarbij de kat tijdens het gehele proces wel in leven moet blijven?’

‘O ja, hoe gaat het met mijn Boston Red Sox?’

Daarna volgde er een stilte tussen Kyle en de advocaat. Af en toe vroeg de moordenaar een paar kleinigheden, misschien wat meer informatie over de Red Sox, de Yankees – waar hij een pesthekel aan had, of wat wetenswaardigheden over een moordenaar die buiten de gevangenis actief was en waar de advocaat hem dan over vertelde.

Vervolgens omhelsden ze elkaar nog een keer toen Mason Wainwright de cel weer verliet.

De advocaat fluisterde tegen Kyles wang. ‘Ze zijn klaar voor vertrek. Alle voorbereidingen zijn getroffen. Binnenkort zullen er enkele belangrijke gebeurtenissen plaatsvinden in Washington D.C. Er zal wraak genomen worden. We verwachten veel publiek. *Allemaal ter ere van jou.*’

Kyle Craig zei hier niets op, maar hij bewoog zijn wijsvingers naar elkaar toe en duwde ze hard tegen de schedel van de advocaat. Heel hard zelfs, en het gebaar maakte een ondubbelzinnige indruk die regelrecht de hersenen van Wainwright bereikte.

De vingers hadden de vorm van een kruis.

DEEL EEN

De wereld is een podium

HOOFDSTUK 1

Washington D.C.

Bij het eerste verhaal, een thriller, waren een Iraakse soldaat en een detectiveschrijver betrokken. De soldaat observeerde een luxueus appartementencomplex van elf verdiepingen hoog en hij dacht: *Dus zo leven rijke en beroemde mensen. Stompzinnig zou je op z'n best kunnen zeggen, maar in ieder geval levensgevaarlijk.*

Hij maakte een lijstje met mogelijkheden om het gebouw in te komen.

De personeelsingang aan de achterzijde van het super-deluxe Riverwalkcomplex werd zelden tot nooit gebruikt door de bewoners, zelfs niet door hun meelijwekkende lakeien. Het lag beter afgeschermd dan de hoofdingang of de ondergrondse parkeergarage, maar het kende ook zwakke plekken.

Aan de enkele extra verzwaarde deur was verder geen extra beveiliging aangebracht. Rond het kozijn van de deur zat overal bedrading.

Bij een poging de deur te forceren zou tegelijkertijd het alarm in het hoofdkantoor van Riverwalk en dat bij een particulier beveiligingsbedrijf een paar straten verderop in werking gesteld worden. Vaste camera's namen overdag alle leveringen en ander in- en uitgaand verkeer op. Na zeven uur 's avonds mocht de ingang niet meer gebruikt worden en werden de bewegingsdetectoren in werking gesteld.

Het leek de soldaat allemaal geen probleem. Het was zelfs in zijn voordeel.

Yousef Qasim was twaalf jaar lang kapitein geweest bij de geheime dienst, de Mukhabarat, van Saddam Hoessein. Hij had een zesde zintuig voor dit soort zaken ontwikkeld, voor alles wat met de illusie van beveiliging te maken had. Qasim zag wat de Amerikanen niet zagen – dat hun liefde voor technologie hen ontvankelijk en blind voor gevaar maakte. De beste manier om het Riverwalkgebouw binnen te komen was gelijk ook de makkelijkste.

Vuilnis was de oplossing. Qasim wist dat het vuil elke maandag-, woensdag- en vrijdagmiddag naar buiten werd gebracht. Amerikaanse efficiëntie, die in dit land zo hoog aangeschreven stond, was eveneens een van de kenmerken die het luxueuze appartementencomplex kwetsbaar maakte.

Efficiëntie was voorspelbaarheid.

Voorspelbaarheid was zwakheid.

HOOFDSTUK 2

Geheel volgens plan ging om vier over halfvijf 's middags de deur van de personeelsingang open. Een lange zwarte bediende in een gevlekte groene overall en met grijs kroeshaar maakte het veerslot van de deur vast aan een haak aan de buitenmuur. Zijn plateau op wielen, dat vol stond met uitpuilende vuilniszakken, paste niet door de deuropening.

De man bewoog zich traag; hij droeg twee zakken per keer naar een paar vuilcontainers aan de rand van een overdekt ophaalpunt.

Deze man is nog steeds een slaaf van de blanken, dacht Qasim bij zichzelf. Kijk hem nou, met z'n sneue geschuifel, die neergeslagen blik. Hij weet het zelf ook. Hij haat zijn werk en die afschuwelijke mensen in het Riverwalkcomplex.

Qasim hield hem goed in de gaten en hij telde. Twaalf stappen van de deur af, negen seconden om de vuilniszakken weg te gooien, en dan weer terug.

Toen de man voor de derde keer terugliep, sloop Qasim ongezien langs hem. En mochten zijn pet en groene overall niet genoeg zijn om de beveiligingscamera's voor de gek te houden, dan maakte dat nog niks uit. Hij zou allang weg zijn tegen de tijd dat iemand erachter kwam dat er een lek in de beveiliging zat.

Het kostte hem weinig moeite om de zwak verlichte trap naar boven te vinden. De eerste trap nam hij nog voorzichtig, maar de drie trappen daarna rende hij op. Het rennen was ook goed

om de overdaad aan adrenaline kwijt te raken, waardoor hij zichzelf weer beter in de hand kreeg.

Op de overloop van de derde verdieping bevond zich een lege meterkast, waar hij de tas met kleren die hij had meegenomen in verstopte en liep verder naar de bovenste verdieping.

Nog geen drieënhalve minuut na binnenkomst stond hij al voor de deur van appartement 12F. Hij ging buiten het zicht van het spionnetje staan. Zijn vinger zweefde boven de deurbel, een witte belknop die in het geverfde baksteen verzonken lag.

Maar verder dan dat ging hij niet. Hij zou vandaag niet daadwerkelijk op de bel drukken.

Zonder een geluid te maken, draaide hij zich om en ging via dezelfde weg terug als hij gekomen was. Even later stond hij weer op de drukke Connecticut Avenue.

De oefening, de generale, was behoorlijk goed verlopen. Hij was geen noemenswaardige obstakels of andere verrassingen tegengekomen. Qasim liet zich meevoeren met de drukke voetgangersstroom. Hier was hij onzichtbaar, hij ging perfect op in de meute.

Hij voelde geen ongeduld met betrekking tot de liquidatie op de bovenste verdieping. Geduld en ongeduld deden er voor hem niet toe. Voorbereiding, timing, afwerking, een goede afloop: dat waren de dingen die ertoe deden.

Wanneer het zover was, zou Yousef Qasim doen wat hij moest doen.

En hij zou het doen ook.

Eén Amerikaan per keer.

HOOFDSTUK 3

Ik was er nu alweer een tijdje uit, uit het politiewerk. Tot nu toe was me dat prima bevallen.

Ik stond met mijn rug tegen de keukendeur en nam een slok van Nana's koffie. Misschien zat er iets in het water, dacht ik, maar hoe dan ook, één ding wist ik zeker: mijn kinderen werden te snel groot. Je lette even niet op en hoppetee. Waar het om ging was dit: of je moest er niet aan denken dat je kinderen op een dag het huis uit gaan of je kon niet wachten tot het zover was; ik behoorde absoluut tot de eerste categorie.

Mijn jongste, Alex junior – Ali – ging nu naar de kleuterschool. Hij was een alert mannetje dat zelden tot nooit zijn mond hield, tenzij hij het gevoel had dat je iets van hem wilde weten. Zijn grote passies waren op het moment Animal Planet's Most Extreme, het Washington Nationals-honkbalteam, verder de biografie van Michael Jordan, genaamd *Salt in His Shoes*, alles wat met het heelal te maken had, waaronder de bijzonder eigenaardige televisieserie *Gigantor*, die een nog merkwaardiger herkenningmelodie had die maar in mijn hoofd bleef zitten.

Jannie, nu bijna in de puberteit, had een starterspakket rondingen aangeschaft voor dat twiggylijfje van haar. Ze was onze huisartiest, onze actrice en ze had schilderles op de kunstacademie.

Damon, die net de een meter tachtig voorbijgeschoten was, verheugde zich op de middelbare school. Tot dusver had hij nog niet lopen schreeuwen, krijsen en vloeken, en hij leek zich over

het algemeen meer bewust te zijn van zijn omgeving dan zijn leeftijdgenoten. Damon was al door een paar scholen benaderd, waaronder een nogal volhardende uit Massachusetts.

Voor mij was er ook het nodige veranderd. Mijn privépraktijk als psychotherapeut liep behoorlijk goed. Voor het eerst in jaren had mijn leven niks te maken met de ‘officiële’ wetshandhaving. Ik had de cirkel weten te doorbreken.

Nou ja, *bijna* dan. Er was een zekere Brianna Stone, rechercheur moordzaken, in mijn leven gekomen. Ze werd ook wel ‘de Rots’ genoemd door rechercheurs die met haar hadden samengewerkt. Ik had Bree ontmoet bij het afscheidsfeest van een wederzijdse kennis bij de politie. Het eerste halfuur hadden we het over het Werk, de uren daarna over onszelf – waarin we rare zaken bespraken, zoals haar ‘racehandenroeislag’ toen ze meeroeide met het Dragon Boat Raceteam. Tegen het eind van de avond hoefde ik haar bijna al niet meer mee uit te vragen. Sterker nog, nu ik er nog eens goed over nadenk heeft zij mij mee uit gevraagd. Maar goed, het een leidde tot het ander en dat wéér tot het ander: ik ging die avond met Bree mee naar huis en sindsdien zijn we samen. En ja, ik geloof dat Bree me die avond ook gevraagd heeft of ik met haar mee naar huis ging.

Bree wist precies wat ze deed. Ze was intens, maar dan in de goede zin van het woord. En het kon ook geen kwaad dat het tussen haar en de kinderen als vanzelf klikte. Ze vonden haar te gek. Ze zat op dit moment in het huis aan Fifth Street achter Ali aan, grommend als een kinderverslindend buitenaards wezen, waarin ze klaarblijkelijk veranderd was. Ali gebruikte zijn Star Wars-lichtzwaard om haar op afstand te houden. ‘Dat zwaard doet me toch niks!’ schreeuwde ze. ‘Bereid je voor op een tapijtenmaaltijd!’

Bree en ik zouden die ochtend echter niet lang op Fifth Street blijven. Waren we daar wel gebleven dan had ik Bree waarschijnlijk naar boven moeten lokken om haar mijn niet-bestaande etsen te tonen, of anders wel mijn lichtzwaard.

Voor het eerst sinds we elkaar kenden was het ons gelukt een paar dagen weg te gaan. Ik liep de deur uit, en zong het slot van Stevie Wonders allereerste hit 'Fingertips': 'Good-bye, good-bye. Good-bye, good-bye. Good-bye, good-bye, good-bye.' Ik kende de tekst uit mijn hoofd, een van mijn vele talenten.

Ik knipoogde naar Bree en kneep even in haar wang. 'Laat ze altijd lachend achter,' zei ik.

'Of op z'n minst in verre staat van verwarring,' zei ze en ze knipoogde terug.

We gingen naar Catoclin Mountain Park in Maryland, dat aan de oostkant van de Appalachian Mountains lag, niet al te ver van Washington, maar zeker ook niet al te dichtbij. De bergen dankten hun bekendheid vooral aan Camp David, maar Bree had een kampeerterrein gevonden waar ook gewone stervelingen werden toegelaten. Ik kon niet wachten tot Bree en ik er alleen waren.

Ik voelde hoe het gegons van Washington langzaam uit mijn hoofd wegdreef toen we noordwaarts reden. Ik had de ramen van mijn R350 opengezet en net als anders genoot ik weer volop van het ritje met deze fantastische auto. Beste koop sinds tijden. Uit de stereo klonk de reggae van wijlen Jimmy Cliff – wat een zanger was die man toch. Het leven was best goed. Veel beter dan dit kon het niet.

Terwijl we lekker over het asfalt zoefden, vroeg Bree: 'Waarom een Mercedes?'

'Hij zit toch lekker?'

'Heel lekker.'

Ik drukte het gaspedaal even in. 'Reageert snel.'

'Oké, ik snap al waar je heen wilt.'

'Maar bovenal is hij veilig. Ik heb al zoveel gevaar in mijn leven gekend, dat ik daar op de weg echt geen behoefte meer aan heb.'

Bij de ingang van het kampeerterrein, waar we alvast moesten betalen, boog Bree over me heen om met de opzichter te praten.

‘Dank u wel. We zullen uw park netjes houden.’

‘Wat zei je nou?’ vroeg ik aan Bree toen we weer reden.

‘Ach ja, ik ben nou eenmaal milieubewust.’

Het terrein was prachtig, en verdiende ons respect. Het lag op een landtong en werd aan drie kanten omringd door water, waarachter je verder niets dan dichte groene bossen zag. In de verte zag ik de zogenoemde Chimney Rock, waar we de volgende dag naartoe zouden lopen. Andere mensen zag ik niet.

Alleen maar die ene die ertoe deed, Bree, toevallig ook nog eens de meest sexy vrouw die ik ooit ontmoet had. Ik hoefde maar naar haar te kijken of ik raakte al opgewonden, vooral nu we hier zo met z’n tweetjes waren.

Ze sloeg haar armen om mijn middel. ‘Kan het nog beter?’

Ik kon werkelijk niets bedenken wat ons weekendje hier in de bossen zou kunnen bederven.